УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №6(116) Червень 2002

ЗБАГАТІТЬ ДУХОВНУ БІБЛІОТЕКУ ТАКИМИ ВИДАННЯМИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

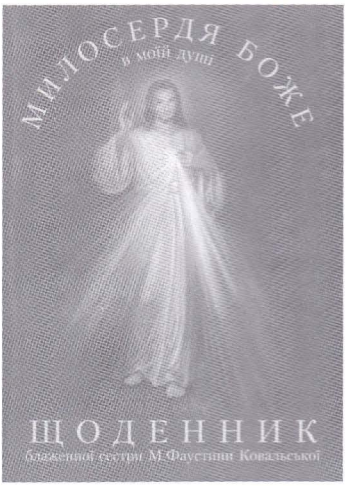

Милосердя Боже в моїй душі: щоденник блаженної сестри М.Фаустини Ковальської *//Переклад з польської мови Т.Угрин. – 576 с.*

Сестру Марію Фаустину Ковальську, відому сьогодні у цілому світі апостолку Божого Милосердя, теологи зараховують до видатних містиків Церкви. Народилася у 1905 році, а вже через двадцять років вступила до монастиря Згромадження сестер Матері Божої Милосердя у Варшаві. Після новіціяту у Кракові склала вічні обіти. Суворий спосіб життя і виснажливі пости, які вона встановлювала добровільно, призвели до погіршення стану її здоров'я і невдовзі з'явилися сухоти. Духовно дозріла і містично поєднана з Богом, померла бл. Фаустина у 1938 році.

Пропонований щоденник спогадів написаний протягом 1934–1938 років, у якому авторка ретроспективно чи відразу занотовувала свої "зустрічі" з Богом.

Адресовано широкому колу читачів.

о.Андрій Трух, ЧСВВ. **Життя святих.**

Святі, проголошені Католицькою Церквою, є велетнями духа, світилами у нашій мандрівці до вічності. Їхні життєписи, вміщені у чотирьох томах цієї довголітньої праці о.А.Труха, ЧСВВ, є актуальними для християн усіх епох. Вони дали нам великий приклад наслідування Ісуса Христа і ми подивляємо їхню віру, молитву, жертву, боротьбу та геройську смерть.

Серед святих були духовні і світські особи, князі й піддані, пани і слуги. В усіх томах "Життя святих" розповідається про давніх пустельників, а також свідків віри новіших часів. Кожен том охоплює три місяці року.

Сподіваємося, що цей чотиритомник викличе велике зацікавлення серед широкого кола читачів.

Передплачуйте християнський часопис "Місіонар" на 2002 рік і Ви отримуватимете щомісяця доброго путівника в духовному житті!

Передплатний індекс – 23959.

Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп.,
на 6 місяців – 9 грн. 58 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаємо вас, дорогі читачі, ще великоднім привітом. Зі середини місяця ми вже будемо вітати один одного традиційним вітанням "Слава Ісусу Христу!". У червні маємо два великі празники – Вознесіння Господнє і Зіслання Святого Духа. Виділяємо впродовж місяця червня Пресвяте Серце Христове, зокрема у молебнях та інших набожeнствахі.

У рубриці "З життя Церкви" інформуємо вас про посвячення Київського василіянського монастиря. У червні відзначає свій 50-літній ювілей священства владика Стефан Сулик і ми ознайомлюємо наших читачів із його життєписом. Також вміщаємо коротку замітку про структурні зміни Римо-Католицької Церкви в Україні.

Продовжуємо знайомити вас із діяльністю сестер Василіянок, цього разу – в Румунії. Член редколегії о.Василь Мендрунь, ЧСВВ завершує розповідь про бр.Костянтина Гнідця, ЧСВВ.

Осередок нашої духовності – Крехівський монастир – зібрав і цього року тисячі паломників. Про це прочитаєте у репортажі Ольги Крак. Молодь має нагоду взяти участь у релігійному пісенному фестивалі в Крехові, детальну програму якого вміщаємо у цьому числі.

Про Великдень у Львівській в'язниці розповідає один із засуджених. Матеріал з практичними порадами щодо боротьби зі згубним явищем – пияцтвом – допоможе родинам алкоголіків вирішити численні проблеми.

Отець Мелетій Батіг, ЧСВВ у цьому числі наголошує на важливості сили прощення і доброго прикладу в нашому християнському житті.

Огляд реформи Василіянського Чину наприкінці 19 – на початку 20 ст. міститься під рубрикою "З історії ЧСВВ", у якій також ви прочитаєте коротку історію Івано-Франківського василіянського монастиря.

Поетична сторінка знову привідкриває перед нами грані таланту о.Василя Мендруня, ЧСВВ, який пропонує читачам пісню на честь Пресвятого Серця Христового.

Оповідання Анни Канич "Два різні голоси" адресоване дітям і розповідає про важливість релігії у їхньому житті. З нагоди завершення шкільного року бажаємо гарного відпочинку усім школярам, а старшокласникам – успішного складення іспитів і вступлення до вищих навчальних закладів.

Парафіяни храму свв.Ольги і Єлизавети у Львові зі смутком у серці прощалися минулого місяця із своїм парохом – о.Михайлом Федорівим, про життя і служіння якого читайте у некролозі.

Третя Сесія Патріаршого Собору УГКЦ, активна підготовка до якого проводиться протягом цього місяця, ставить за мету обговорити соціальні питання у нашій Церкві. Запрошуємо до активної участі у цьому важливому заході УГКЦ.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

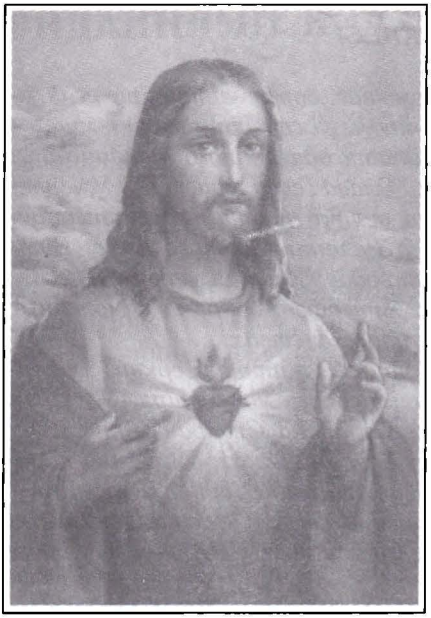

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВІРНІ РІЗНИХ РЕЛІГІЙ, А ЗОКРЕМА ЇХНІ ПРОВІДНИКИ, СПІВПРАЦЮВАЛИ МІЖ СОБОЮ І НА ОСНОВІ ДРУЖНЬОГО ДІАЛОГУ ПРАГНУЛИ ДО МИРУ В СВІТІ.

Ніхто не може любити того, чого не знає, а не може знати, поки не навчиться. Тому мета взаємної любові й пошани між членами різних релігій вимагає дружнього діалогу. Немає такої релігії у світі, яка би не бажала принести людям мир. Однак ми знаємо, що мир походить із висот, від Господа.

Існують два шляхи до миру. Перший – краще взаємопізнання і повага, які усунуть всякого роду міжрелігійні конфлікти та ворожість. Другий – кожна релігія і конфесія повинна намагатися своїх членів якнайтісніше пов'язати з Богом, Котрий є джерелом миру. Бо хто є в злуці з Богом і має у серці Божий мир, той буде цей мир ширити серед своїх ближніх, спершу в межах своєї власної релігії чи конфесії, а потім і серед вірних інших релігій.

Святіший Отець бажає, щоб усі прагнули до миру в світі, і тому закликає нас до молитви. Молімося, щоб провідники і вірні різних релігій намагалися йти цими двома шляхами, і не тільки словами, а й ділом сприяли поширенню і утвердженню миру в цілому світі.

Місійний: ЩОБ МИРЯНИ СИЛОЮ СВОГО ХРЕЩЕННЯ НАПОЛЕГЛИВО СТАРАЛИСЯ БУТИ "СІЛЛЮ ЗЕМЛІ Й СВІТЛОМ СВІТУ" У СВОЄМУ СЕРЕДОВИЩІ.

"Ви – сіль землі, ви – світло світу" (Мт 5, 13). Так сказав Господь до Своїх вибраних учнів і послідовників, до всіх нас. Сіль зберігає від зіпсуття, а світло розсіює темряву. Бути "сіллю землі" і "світлом світу" зобов'язані не лише священики, монахи і монахині, а також і миряни.

Кожен може стати місіонером, навіть якщо не буде проповідувати слово Боже. Вистачає лише доброго прикладу і свідомості, що Христос, Світло світу, бажає через Своїх послідовників ширити світло Своєї істини на тих, які Його ще не прийняли.

Молімося, щоб усі християни намагалися бути "сіллю землі" і "світлом світу", тобто прагнули зберігати своїх ближніх від морального зіпсуття і намагалися давати їм світлий приклад своєю доброю поведінкою та чеснотливим життям, розсіюючи темряву гріха, який охоплює багатьох людей світу, зокрема нехристиян.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО ЗБАГНУЛО ВАЖКЕ СТАНОВИЩЕ ДІТЕЙ-СИРІТ І ЯКОМОГА БІЛЬШЕ ЇМ ДОПОМАГАЛО.

Найщасливішою дитиною є та, яка має батька й матір. І дуже є нещаслива дитина, котрій бракує батьківської чи материнської любові та опіки, зокрема у перші роки її життя. На жаль, в Україні проживають дуже багато дітей-сиріт, більшість з яких вважаються сиротами при живих батьках, котрі є алкоголіками або наркоманами. Такі батьки позбавлені батьківських чи материнських прав, бо вони не можуть виконувати свої обов'язки щодо дитини.

Наше суспільство не дуже зважає на важке становище дітей-сиріт і не створює умов для покращення їхньої долі. Молімося, щоб члени суспільства усвідомили свій обов'язок не бути байдужими до важкої долі дітей-сиріт і допомагали їм не тільки матеріально, а й духовно прожити гарне дитинство. Молімося також, щоби батьки, зокрема розведені, вдівці або вдови усвідомили свій важливий обов'язок дати освіту і духовне виховання своїм дітям.

Покровитель на червень – св. Теодозія, 11.06 (29.05)

Св. Теодозія народилася у 8 ст. у Царгороді. Була донькою побожних і заможних батьків. Мати, після смерті чоловіка, відреклася світського життя і вступила в монастир, узявши зі собою й семирічну Теодозію. Через три роки вона померла, залишивши доньці увесь маєток. Тоді Теодозія купила собі три св. образи, а решту майна роздала вбогим. Вона була покірною і лагідною черницею.

У 727 році цісар Лев Вірменин почав переслідувати своїх підданих за почитання св. ікон. Він наказав скинути старовинний образ розп'ятого на хресті Спасителя, який висів майже 400 років над брамою при вході до царського двору. Коли вістка про це дійшла до Теодозії, то вона одного дня заохотила черниць і жінок, щоб всі стали в обороні почитання св. образів і так не допустили, щоби вояк скинув образ.

Цісар, довідавшись про це, наказав ув'язнити Теодозію та її товаришок, які стали в обороні св. образів, та привести до нього. Побачивши ув'язнених, цісар намагався погрозами примусити їх до відмови почитання св. образів, однак, це йому не вдалося, бо Теодозія та її сестри у Христі були готові скоріше піти на смерть, ніж відступити від св. звичаю. Розгніваний їхньою постійністю у вірі, цісар звелів товаришок Теодозії одразу замучити, а її саму ув'язнити. У в'язниці її дуже мучили, прокололи горло і від тих знущань Теодозія згинула 745 року.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ МИТЦІ УСЬОГО СВІТУ НАМАГАЛИСЯ У СВОЇХ ТВОРАХ ДОПОМОГТИ ЛЮДЯМ ПІЗНАТИ ЛЮБОВ БОГА ТВОРЦЯ І ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНАМ В ІНДІЇ НЕ ЗАБОРОНЯЛИ ВІДКРИТО ВИЗНАВАТИ ЇХНЮ ВІРУ І ГОЛОСИТИ ЄВАНГЕЛІЄ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗРОЗУМІЛИ І ПРАКТИКУВАЛИ ЗАСАДУ ЄДНОСТІ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА РІЗНОМАНІТНІСТЬ ОБРЯДІВ І ЗВИЧАЇВ.

Покровителі на липень – свв. Петро і Павло, 12.07 (29.06)

НАМ ДОПОМАГАЮТЬ

відновити відпустовий центр на Високому Замку:

- Руслан і Орест Печенко – **1 000 грн.**
- п.Надія і дочки Ірина та Уляна – **100 амер. доларів.**
- Марія Чабак – **100 грн.**
- Іван і Лариса Ангеловські – **100 амер. доларів.**

УТОЧНЕННЯ

Коли п'яте число "Місіонаря" вийшло друком, редакцію поінформували, що замість о.Климентія Стасіва, ЧСВВ у с.Якимів проводив св.місії о.Теодор Пилявський, ЧСВВ (15-18.04), а у с.Убині – о.Олексій Горобець, ЧСВВ (18-22.04). Тому в ч.5 за 2002 рік на с.147 просимо 8 і 9 рядки читати з нашим уточненням. Також о.Володимир Процик третього ЧСВВ проводив реколекції у с.Старий Яричів Кам'янсько-Бузького р-ну Сокальської єпархії (21-22.04).

Редакція

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Ідіть, отже, і навчіться, що значить: Я милосердя хочу, а не жертви" (Мт 9, 13).

Поведінка Ісуса відрізнялася від тогочасної ментальності до тієї міри, що дуже часто згіршала людей, які пишалися високим моральним авторитетом. Згадаймо митаря Матея, якому Ісус сказав: "Іди за Мною", і сам з ним пішов на обід. Матей був збирачем податків. Через його непопулярний фах Матея вважали явним грішником і ворогом народу, який був на службі Римської імперії.

Фарисеї питали, чому Ісус сідає за стіл разом із грішником? Чи не краще було би перебувати на відстані від такої категорії людей? Це питання стало Ісусові нагодою пояснити всім, що Він хоче зустрітися саме з грішниками, подібно як лікар із хворими. Ісус закінчує Своє звернення до фарисеїв, закликаючи їх іти й вивчити слова старозавітнього пророка Осії: "Бажаю милосердя, а не жертви" (пор. Ос 6, 6).

Чому Господь вимагає від нас милосердя? Мусимо стати подібними до Нього так, як діти до батька і матері. Багато разів у Євангелії Ісус розповідає про любов Отця до добрих і лихих, праведних і грішних, не роблячи різниці між людьми і не виключаючи нікого. Більше того, можна сказати, що Отець в окремий спосіб любить тих дітей, які здавалось би зовсім не заслуговують на Його любов. Це бачимо на прикладі притчі про блудного сина.

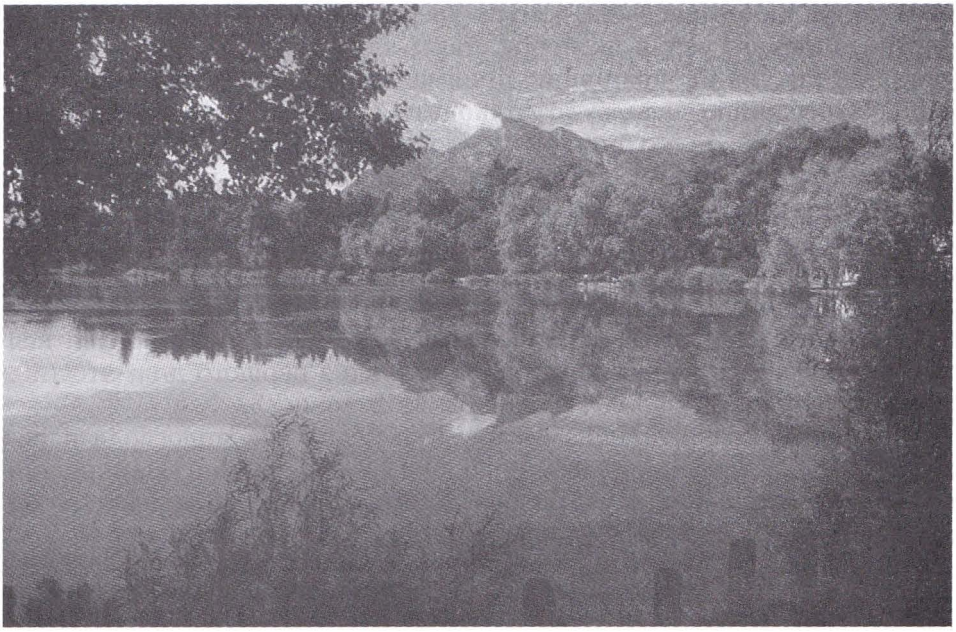

"Будьте милосердні, – каже Ісус, – як і Отець ваш милосердний": це і є "досконалість" (пор. Лк 6, 36; Мт 5, 48).

"Ідіть, отже, і навчіться, що значить: Я милосердя хочу, а не жертви" (Мт 9, 13).

Також сьогодні Ісус звертається до кожного з нас зі закликом: "Ідіть, щоб навчитися...". Але де навчитися? Хто може нас навчити тому, що означає стати милосердним? Власне тільки Ісус, Котрий шукав за загубленою овечкою, Який простив тому, хто Його зрадив і тим, що Його розп'яли, Той, Який дав життя Своє за наше спасіння. Необхідно дивитися на Ісуса, Котрий досконало віддзеркалює люблячого Отця, щоби наслідувати Його милосердя і досконалість. Ісус сказав: "Хто Мене бачив, той бачив Отця" (Ів 14, 9).

"Ідіть, отже, і навчіться, що значить: Я милосердя хочу, а не жертви" (Мт 9, 13).

Чому милосердя, а не жертва? Тому, що саме любов має абсолютну вартість, у якій як культ, так і жертва отримують свій сенс. Наймиліша жертва Богові – це конкретна любов до ближнього, яка найкраще зреалізована у милосерді.

Власне милосердя допомагає нам завжди новими очима дивитися на тих самих осіб, з якими зустрічаємося кожного дня: у родині, в школі, на роботі, не пам'ятаючи більше їхніх недоліків і помилок. Милосердя робить нас спроможними не судити, а прощати кривди, які нас гнітять. Милосердя – це означає забути всі спричинені нам кривди.

Наша жертва не полягає у довгих нічних чуваннях і постах, ані не в тому, щоби спати на чомусь твердому, але щоб завжди прийняти до нашого серця як добру, так і злу людину.

Саме так чинив працівник приймального відділення однієї лікарні. Його рідне село було цілковито спалене "ворогами". Коли одного ранку до нього прийшов чоловік із хворим родичем, то він зрозумів, що перед ним стоїть один із "ворогів". На лиці останнього можна було побачити страх, що працівник впізнає у ньому "ворога" і відішле його з нічим. Однак працівник не вимагав документа, перемагаючи у собі ненависть, яка кипіла в його нутрі. У наступні дні він мав чимало нагод послужити "ворогові". Виходячи з лікарні, "ворог" пішов заплатити у касу і сказав: "Мушу признатися тобі у чомусь". Працівник відповів: "Я знаю з першого дня, хто ти". "То чому ти мені допомагав, якщо я твій ворог?".

Як для цього працівника лікарні, так і для нас милосердя народжується із жертвенної любові до будь-якої людини. Найкращий приклад цього – сам Ісус, любов Якого сягала так далеко, щоби життя Своє віддати за всіх.

К'яра ЛЮБІХ

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС НА ЗЕМЛІ

Воскреслий Христос з'являвся у Юдеї – Єрусалимі та околицях (наприклад, в Емаусі), опісля у Галилеї (над Генезаретським озером), а в кінці знову у Юдеї, де завершив Свій земний шлях і вознісся на небо.

Отож, після Свого воскресіння Ісус Христос повернувся до Своїх апостолів і *"Він показував їм Себе також у численних доказах живим після Своєї муки, з'являючись сорок днів їм і розповідаючи про Боже Царство" (Ді 1, 3).* Упродовж цього часу Ісус Христос закладав основу для Своєї Церкви. Він залишив після Себе все, що було необхідне для апостолів, щоб вони продовжували Його діло спасіння світу:

• *"Він відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання" (Лк 24, 45).* Ісус просвітив апостолів, що Він здійснив понад триста старозавітніх пророцтв, які провіщали Його прихід, смерть і воскресіння.

• Він установив св. Тайну Священства і дав їм владу прощати гріхи: *"Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються" (Ів 20, 23).* Цю владу звільнення від гріхів отримав особисто св. Петро, якому Ісус дав ключі Царства Небесного (пор. Мт 16, 19) і усім апостолам.

• Він поставив св. Петра видимим Головою Своєї Церкви на землі: *"Паси Мої ягнята!.. Паси Мої вівці!" (Ів 21, 15-16).* Ісус назвав Петра скелею, основою (пор. Мт 16, 18), на якій Він збудує Свою Церкву.

• Він доручив, уповноважив апостолів нести Його Євангеліє у всі кінці світу і приводити всіх людей в одне стадо до одного пастиря: *"Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що Я вам заповідав" (Мт 28, 19-20).*

На сороковий день після Свого воскресіння Ісус повів апостолів до Витанії і там на Оливній горі їх благословив і вознісся, взявши з Собою душі праведних, що чекали на Нього на лоні Авраама: *"А як Він благословляв їх, віддалився від них і почав возноситися на небо, і хмара Його взяла з-перед очей їхніх" (Лк 24, 51; Ді 1, 9).*

Після Свого воскресіння Ісус залишався видимо на землі, а потім Він вознісся на небо, щоб:

• Поширити і утвердити славу, яка належить Йому як людині: *"Він понизив Себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж – хресної. Тому і Бог Його вивищив і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я" (Фил 2, 8-9).*

• Бути примирителем і посередником з Богом Отцем: *"Христос Ісус, Який умер, ба й воскрес, що по правиці Божій, – Він заступається за нас" (Рим 8, 34); "Якже згрішить хтось, ми маємо заступника перед Отцем, Ісуса Христа, праведного" (1 Ів 2, 1).*

• Приготувати місце для нас: *"В домі Отця Мого багато жител. Коли б не так, то Я сказав би вам; іду бо напоготовити вам місце. І коли відійду і вам місце споготую, то повернуся і вас до себе візьму, щоб і ви були там, де Я" (Ів 14, 2-3).*

• Зіслати Духа Святого: *"Ліпше для вас, щоб Я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, – пришлю його до вас" (Ів 16, 7).* Прихід Святого Духа був подібний до подуву сильного вітру, який сповнив увесь дім, і вогняних язиків, що осіли на кожному з учнів (пор. Ді 2, 2-3).

Воскресіння Ісуса Христа вважається початком нового сотворення – нової людини, нової Церкви. П'ятидесятий день, тобто Зіслання Святого Духа, є завершенням цього величного таїнства спасіння людства.

Підготувала Віра АРІВ

ПОСВЯЧЕНО ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ХРАМ У КИЄВІ

19 травня 2002 року в столиці України відбулися урочистості при василіянському монастирі св. Василія Великого на вул.Вознесенський Узвіз, 7. Вранці до храму прибули вірні зі Львова (зокрема Марійська дружина молоді з василіянської церкви св.Онуфрія), Івано-Франківська, а також інших міст і сіл. Церква отців Василіян поступово заповнювалася прихожанами з Києва. Невдовзі поріг храму переступив міністр закордонних справ України Анатолій Зленко. Також на урочисту св.Літургію прийшли народні депутати України, переважно з Львівщини, ректори вищих навчальних закладів Дніпропетровська, Києва та Львова.

Управитель парафії св. Василія Великого о.Рафаїл Стефурак, ЧСВВ привітав перед храмом Києво-Вишгородського екзарха Кир Василя Медвіта, ЧСВВ. Владика здійснив обряд освячення храму і вклав у престіл мощі бл. Кир Йосафата Коциловського, ЧСВВ, могила якого знаходиться у с.Чапаївка неподалік Києва. Здавалося, що Божа благодать зійшла не лише на престіл і мури церкви, а також влилася у серця учасників торжества.

Архиєрейську св.Літургію з Кир Василем співслужив єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Протоархимандрит о.Діонісій Ляхович, ЧСВВ, отці Василіяни з багатьох монастирів України, єпархіальні священики. Чудово співав хор з Івано-Франківського катедрального собору УГКЦ.

У своїй проповіді о.Діонісій Ляхович, ЧСВВ показав присутнім значення цієї події, згадавши світлі сторінки нашої церковної історії (місію св.ап.Андрія Первозванного, хрещення Русі-України, князювання Ярослава Мудрого, подвижництво свв. Антонія і Теодозія Печерських), а також сумні (церковні поділи, переслідування різних окупантів).

Важливою думкою його проповіді стали слова: "Вічне тепер у Бозі". Образно висловився проповідник про нашу участь в українській історії: "Шиймо історію нашого народу трьома нитками: прощення, подяки Господеві і врешті золотою ниткою любові...".

На світлині: під час Архиєрейської св. Літургії у храмі св. Василія Великого в Києві.

Після закінчення Архиєрейської св.Літургії подячне слово усім присутнім висловив ігумен монастиря у Києві о.Теодозій Янків, ЧСВВ. Він подякував усім жертводавцям з України і діаспори, які фінансово підтримали будівництво церкви, зокрема о.Патрикію Пащаку, ЧСВВ з Нью-Йорка (він співслужив на св.Літургії).

Владика Василь Медвіт, ЧСВВ поділився думками з приводу важливості посвячення василіянського храму для нього особисто і для греко-католиків усієї України.

Ігор СКЛЕНАР

ХРИСТОС – СВІТЛО СВІТУ

(Відпустові святкування у Крехівській обителі)

У суботу, 24 травня, напередодні відпустових святкувань до Крехівської обителі отців Василіян з самого ранку поспішали паломники. Вночі з п'ятниці на суботу пішки до Крехова йшли члени Марійської дружини молоді. Пішу прощу до Крехова організували також члени Марійського товариства "Містична троянда" з церкви св.Андрія (м.Львів), члени Апостольства молитви м.Жовкви. Численно прибула до славного відпустового місця також молодь з інших регіонів Тернопільщини, Івано-Франківщини.

Пополудні розпочалася Хресна дорога, яка пролягла вздовж Побійної гори. Біля каплички змістовну проповідь виголосив один із найстарших членів Василіянського Чину о.Мар'ян Чорнега, ЧСВВ. У тиху блакить неба линули слова молитви прочан: "Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас грішних".

"Христос – світло світу". Воно світить всім людям, віруючим і невіруючим. Спаситель закликає нас любити, прощати, бути милосердними. Саме над цими темами розважали о.Василь Мендрунь, ЧСВВ, о.Рафаїл Стефурак, ЧСВВ. "Христос як добрий пастир" – на цю тему проповідував о.Мартин Хабурський, ЧСВВ. У лісовій тиші линули молитви "Отче наш" і "Богородице Діво". Змістовно проповідали про сенс людського життя, про заповіді Божі о.Віталій Дудкевич, ЧСВВ, о.Назарій Лех, ЧСВВ, Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ та інші. Велично звучала над притихлим лісом тисячоголоса молитва "Вірую".

Потім процесія вирушила до джерела, де відбулося велике водосвяття, яке здійснив о. Мартин Хабурський, ЧСВВ. У монастирському храмі усю ніч не стихали молитви, правилися Богослужіння. Молодь взяла активну участь у нічних чуваннях, на імпровізованій сцені духовні пісні виконували молоді люди з Крехова, Жовкви, Бучача, Золочева. На завершення виступили з вінком пісень брати-новики Крехівського монастиря.

На світлині: сотні паломників на відпусті.

Священики цілу ніч сповідали вірних. Зранку в монастирському храмі була відслужена Утреня. Процесія духовенства на чолі з єпископом-ординарієм Со-

кальським Кир Михаїлом Колтуном, ЧНІ, єпископом-емеритом з Івано-Франківська Кир Софроном Дмитерком, ЧСВВ попрямувала до імпровізованого престолу, де була відслужена Архиєрейська св.Літургія.

На світлині: піша проща до Крехова.

Змістовну проповідь про св.Миколая Чудотворця виголосив Протоархимандрит о.Діонісій Ляхович, ЧСВВ. "Святий Миколай відзначався любов'ю, він і сьогодні робить справжні чуда, навертаючи людей до Бога", – наголосив він. Наприкінці Архиєрейської св.Літургії коротку проповідь про велику Божу любов виголосив владика Михаїл. Під час Богослужіння велично співав церковний хор із Крехова під диригуванням о.Василя Мендруня, ЧСВВ. Тисячі вірних приступили до св.Причастя. Подячне слово на адресу учасників прощі полинуло з уст ігумена Крехівського монастиря о.Томи Кушки, ЧСВВ.

Після відпусту вірні виявили бажання поділитися враженнями про святкування у Крехівському монастирі.

– Кожного року ми з любов'ю у серці їдемо з учителями та учнями у цю перлину духовності, – говорить директор Червоноградської СШ №4 п.Євгенія Сав'як. – Ми відкриваємо серця для Бога, дякуємо йому за отців та братів Василіянського Чину, які жертвенно служать Богові.

– Незабутні враження справив на нас Крехівський монастир, – розповідають старшокласники згаданої школи Тарас Івановський і Тетяна Стрільбицька. – Тут витає дух молитви, дух Божої любові. Нам до вподоби спів і молитви на цій прощі. Ми мали нагоду поспілкуватися з нашими ровесниками з різних регіонів України.

Проща до Крехівської святині об'єднала багатьох у велику християнську родину. Людські серця сповнювалися невгасимим вогником любові до Бога і ближнього, живою вірою, яка провадить християн до вічного життя.

Ольга КРАК

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ХРАМУ

У маленькому і конфесійно поділеному селі Селисько неподалік Перемишлян владика Юліан Ґбур освятив нову греко-католицьку церкву. Отець-парох Ярослав Кінаш був нагороджений св.хрестом за заслуги. На Архиєрейській св.Літургії співслужило кільканадцять священиків. Незважаючи на те, що до громади УГКЦ тут належить 20 родин, новий храм і церковне подвір'я були переповнені вірними. Владика Юліан підбадьорив вірних, аби вони сприяли міжконфесійному єднанню у їхньому селі.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА КИР СТЕФАНА СУЛИКА

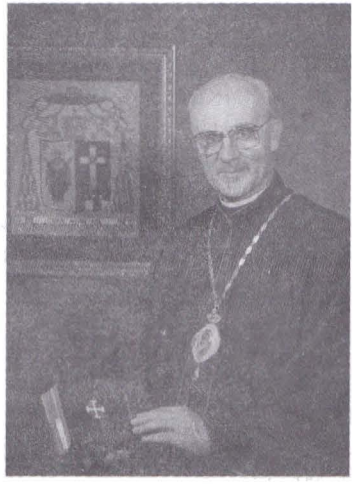

На світлині: митрополит Стефан Сулик.

Митрополит Філадельфійський Стефан Сулик народився 2 жовтня 1924 року у с.Бальниця Ліського повіту на Лемківщині, де його батько довгі роки служив дяком. У 1944 році через воєнні лихоліття покинув рідну землю і опинився в Німеччині. Відчувши покликання до священства, вступив до Української католицької семінарії в Гіршбергу, в якій навчався протягом 1946–1948 років. Потім виїхав до США і у Вашингтоні продовжив богословські студії, де у 1952 році здобув диплом магістра богослов'я. 14 червня того ж року у Філадельфійському митрополичому соборі отримав священичі свячення з рук митрополита УГКЦ Константина Богачевського.

Упродовж наступних трьох років був сотрудником на різних парафіях УГКЦ у США. З 1955 по 1957 роки о.Стефан Сулик – парох у м.Фініксвіл (штат Пенсильванія), а у 1957–1961 роках – у м.Фреквілл того ж штату. У травні 1958 року отримав титул монсиньйора.

На початку 1962 року владика Амвросій Сенишин, ЧСВВ іменував о.Стефана Сулика парохом у м.Перт-Амбой (штат Нью-Джерсі). Тут за короткий час завдяки зусиллям о. Стефана було обновлено і споруджено нові парафіяльні будівлі. Крім душпастирської праці він також виконував обов'язки архиєпархіального радника і голови церковного суду.

Наприкінці 1980 року, на пропозицію Синоду єпископів Української Католицької Церкви, Папа Іван Павло II іменував о.Стефана Сулика єпископом і митрополитом для українців-католиків у США з осідком у Філадельфії. Хіротонія відбулася 1 березня 1981 року у соборі св.Софії у Римі. Святителями були кардинал Йосиф Сліпий, єпископи Ніль Саварин та Василь Лостен.

Митрополит Стефан Сулик відстоював інтереси нашої Церкви на шести світових Синодах католицьких єпископів у Ватикані, а також на засіданнях Конференції католицьких єпископів США. Окрім цього він був членом президії Синоду УКЦ (1982–1991 роки), довголітнім скарбником і головою Синодальної Літургічної комісії. З 1997 року – член постійного Синоду єпископів УГКЦ.

Заходами владики Стефана Сулика була створена ще одна єпархія УГКЦ у США з осідком у Пармі, яку очолив єпископ Роберт Москаль. Архиєпископ Стефан також подбав про розвиток Філадельфійської митрополії, розбудував її осідок та оздобив інтер'єр митроповичого собору.

У 2000 році Кир Стефанові Сулику виповнилося 75 років і згідно з приписом Католицької Церкви він став єпископом-емеритом. На його місце було призначено Кир Стефана Сороку.

У 2001 році видавництво "Місіонер" видало книгу проповідей "З Христом у серці" митрополита Стефана Сулика.

З нагоди 50-ліття священства митрополита Стефана Сулика редакція "Місіонаря" висловлює владиці найщиріші вітання і бажає ревної і плідної праці на славу Господа і нашої Церкви!

"ОДА ПОШАНИ І ВДЯЧНОСТІ"

Гідно відзначили у Львові 110-ту річницю з дня народження Патріарха Йосифа Сліпого. У Львівському драматичному театрі ім.Марії Заньковецької у четвер 23 травня 2002 року відбулося театралізовано-художнє дійство "Ісповідник віри".

Вступне слово виголосив о.мітрат Іван Сивак, декан Теребовлянський УГКЦ. Дійство складалося з п'яти актів: "Бузьки дитинства" (дитячі роки Патріарха), "Покликання. Священик і науковець" (студентські роки у Львові, Римі, Інсбруку), "Владика нескорених" (розповідь про 18 років каторги), "Отець Святої Церкви" (звільнення і архипастирська праця в діаспорі), "Його дух житиме вічно" (заповіт кардинала Йосифа Сліпого нащадкам).

Роль гімназиста і семінариста Йосифа Сліпого грав Юрій Пилипчук, а єпископа і кардинала – режисер-постановник дійства Анатолій Нечай. У виставі брали участь майже 150 осіб, зокрема семінаристи Тернопільської вищої духовної семінарії ім. Патріарха Йосифа Сліпого. Декотрі з учасників походять із рідного села кардинала Йосифа Сліпого Заздрість на Тернопільщині.

Зал був переповнений вдячними і до сліз зворушеними глядачами.

НАМ ПИШУТЬ

УСЯ НАДІЯ – НА ГОСПОДА

Марія Ф. з м.Стрия на Львівщині складає на сторінках "Місіонаря" подяку св.Юді Тадею, св.Антонію Падевському, св.Філомені, бл.Миколаю Чарнецькому, ЧНІ і Матері Божій Неустанної Помочі за заступництво перед Богом у часі її недуги і за успішне складення іспитів.

Ірина Ковальчук зі с.Тартаків Сокальського р-ну на Львівщині дякує Пресвятій Богородиці за опіку під час успішно проведеної операції, а Господу Богу – за видужання. Ця жінка також вдячна за молитовну підтримку місцевого пароха о.Богдана Лилика та членів Апостольства молитви.

НОВА КАПЛИЦЯ У ЛЬВОВІ

6 травня 2002 року у м.Львові на вул.Солов'їній було посвячено каплицю трьох єпископів, блаженних нашої Церкви – Кир Миколая Чарнецького, ЧНІ, Кир Василя Величковського, ЧНІ та Кир Івана Слезюка. У роки переслідування УГКЦ на цьому місці стояла хата, своєрідна підпільна церква, у якій відправляли Богослужіння згадані єпископи. У посвяченні каплиці взяли участь Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар, єпископ-помічник Гліб Лончина, о.Василь Вороновський, Студійського Уставу, та єпархіальні священики.

На світлині: під час посвячення каплиці.

Цьогорічний Великдень по наших містах і селах відзначали традиційними духовними концертами і гаївками. Храмовий празник у соборі св.Юра, який припав на Світлий понеділок, теж святкували у такий спосіб.

На світлині: виступ дітей з Львівщини на площі перед архикатедральним собором св.Юра у Львові 6 травня.

НОВІ ДІЄЦЕЗІЇ І НОВІ ЄПИСКОПИ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Папа Іван Павло II утворив дві нові дієцезії РКЦ в Україні – *Харківсько-Запорізьку* (поділено територію Київсько-Житомирської та Кам'янець-Подільської дієцезій) та *Одесько-Сімферопольську* (поділено територію Кам'янець-Подільської дієцезії). Святіший Отець також призначив єпископом-ординарієм Кам'янець-Подільським **владику Леона Дубравського,** єпископом-ординарієм Харківсько-Запорізьким **владику Станіслава Падевського,** єпископом-ординарієм Одесько-Сімферопольським **о.прелата Броніслава Бернацького,** єпископами-помічниками Львівської архидієцезії – **о.прелата Мар'яна Бучека та о.д-ра Леона Малого.**

За повідомленням "Парафіяльної газети" (ч.19, 2002)

Редакція "Місіонаря" бажає новим єпархам і новопризначеним владикам щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

"РЕЛІГІЙНА СВОБОДА В РОСІЇ У СЕРЙОЗНІЙ НЕБЕЗПЕЦІ"

Витяги із Заяви католицьких єпископів Росії

Події останніх місяців показують, що проти Католицької Церкви в Росії розгорнуто організовану кампанію. В аеропорту "Шереметьєво-2" при поверненні у Росію без пояснення причини був позбавлений дійсної до січня 2003 року візи правлячий архиєрей єпархії св.Йосифа в Іркутську єпископ Єжи Мазур.

Єпископ, що є громадянином Польщі, неодноразово звертався з проханням отримати російське громадянство чи хоча би дозвіл на проживання, але отримав відмову. Такі дії представників влади спрямовані передусім проти російських громадян-католиків, які залишаються без душпастирів і тепер – навіть без єпископів. Російські католики запитують себе: хто наступний? Як довго це триватиме? Чи поширюються на них конституційні гарантії свободи віросповідання і право мати своїх пастирів, в тому числі запрошувати їх з-за кордону, з огляду на те, що Католицька Церква в Росії позбавлена можливості готувати і висвячувати своїх священиків? Чи не повертаються часи переслідувань за віру?

Вислання з країни католицького єпископа, який не порушив діючих законів, переходить всі мислимі межі цивілізованих відносин держави і Церкви. З почуттям серйозного занепокоєння ми висловлюємо рішучий протест у зв'язку з порушенням конституційних прав російських католиків.

Архиєпископ Тадеуш Кондрусевич, митрополит у Москві, голова Конференції католицьких єпископів у Росії (Агенція Релігійної Інформації, ч.4, 2002)

НА МІСІЯХ У ЛІСКОВИЧАХ

Коли друкувалося травневе число "Місіонаря", невтомний місіонер о.Василь Зінько, ЧСВВ проводив ще одні реколекції. Він коротко поділився з нами своїми враженнями.

Село Лісковичі, що неподалік м.Пустомити, пишається старовинною та гарно обновленою церквою, де служить ревний парох о.Ярослав Кожушко. Він тут віднедавна, але потрапив на добрий ґрунт, який родить багатий духовний урожай. Я сам у цьому переконався, коли проводив реколекції у Квітну неділю на тему: "Життя християнина – це служіння Богові".

Приємно було спілкуватися і співпрацювати з вірними цього села, бо вони старалися добре використати цю нагоду для добра своїх душ. Можна зауважити, що вони щораз більше цікавляться церковним життям та дбають, щоб усі члени їхніх родин щонеділі та у свята приходили до храму на Богослужіння.

Колеґіум ім. св. Йосафата
Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього
Чину св. Василія Великого

ОГОЛОШУЄ

набір учнів у 9-й та 10-й класи на 2002–2003 н.р.

Для вступу потрібно подати такі документи:
- свідоцтво про неповну середню освіту (після 8-го класу – табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайни Хрещення і Миропомазання;
- медичну довідку (форма 086-У);
- 4 фотокартки розміром 3х4 см;
- характеристику зі школи;
- автобіографію;
- довідку з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо);
- заяву батьків.

Документи приймаються з 25 червня по 6 липня (з 9^{00} до 17^{00} год.).

Вступні випробування проводяться з 8 по 13 липня з таких предметів:
- співбесіда з християнської етики;
- українська мова (диктант);
- тести з математики, історії, географії, біології, хімії та іноземної мови (англійська або німецька).

Адреса колеґіуму: Тернопільська обл., 48400, м. Бучач, вул. Міцкевича, 19.
Тел.: (035-44) 215-49;
Факс: (035-44) 222-91.

Дирекція колеґіуму

ВИТОКИ ХЛІБА І ВИНА

Богослови на основі Євангелія висвітлюють хліб, як засіб пізнання і поєднання людей між собою і людини з Богом: "І от, як Він був за столом з ними, взяв хліб, поблагословив, і, розламавши його, дав їм. Тоді відкрилися в них очі, і вони Його пізнали" (Лк 24, 30-31). Ісус Христос освятив вино і назвав його Своєю Кров'ю, яка є символом дорогоцінної жертви Відкуплення: "Ця чаша – це Новий Завіт у Моїй крові, що за вас проливається" (Лк 22, 20).

Часто запитуємо, чому саме хліб і вино обрав Господь, щоб під їхніми видами залишитися назавжди присутнім між нами в цьому світі. Науковці дають на це запитання вичерпне пояснення: хліб і вино були основою життя стародавніх народів.

"Лопата вже в руці в Нього, і Він очистить тік Свій та збере Свою пшеницю до засіків, а полову спалить вогнем незгасним" (Мт 3, 12).

Слова "відділити зерно від полови" дотепер є поширеним крилатим висловом. Провіщаючи прихід Ісуса Христа, Котрий розділить добро й зло, св. Іван Хреститель порівнює добро і справедливість із пшеничним зерном. Адже за біблійних часів, як і нині, пшениця була найважливішою культурною рослиною Європи і Близького Сходу. У Біблії вона згадується десятки разів. Серед багатств обіцяної Богом землі першою названо пшеницю.

Від урожаю хлібних культур залежав добробут населення краю, де не завжди вистачало дощів. Поля ж у Палестині в ті часи не поливали водою, тому в Біблії часто розповідається про голодні роки.

Вирощувати пшеницю почали дев'ять тисяч років тому на Близькому Сході. Тоді це був ламкий і тоненький колос, який розсипався на окремі маленькі колоски, з котрих проростало єдине зернятко. В час, коли св. Іван Хреститель проповідував, в колосі пшениці вже нараховувалося декілька десятків ваговитих зернин.

Найдавнішим зернам пшениці, знайденим археологами на березі Дністра, близько п'яти тисяч років. Особливо цікавими були знахідки хлібних зерен серед керамічного посуду трипільської культури, яку відкрив у 1896 році на березі Дніпра археолог Вікентій Хвойка. Виявилося, що понад чотири тисячі років тому тут жили хлібороби, котрим була вже відома м'яка пшениця, яка годує тепер третину людства.

З 7 ст. до Р.Х. наддніпрянці постачали збіжжя до грецьких міст Причорномор'я і самої Греції. Отже, праслов'яни зберегли традиції трипільців і були експортерами пшениці в античному світі. Цю традицію продовжували давньоруські хлібороби княжих часів.

Ще у 17 ст. в Україні сіяли переважно яру пшеницю, однак, від 30-х років 19 ст. настав розквіт світового експорту українських сортів м'якої

озимої пшениці, особливо у Канаду та США, давши початок новим зимостійким сортам. А зі старовинних сортів Ульки, Гірки, Синьої, Полтавки виведені продуктивні й невибагливі сорти пшениці для Англії, Франції, Австралії. Так Україна стала другою батьківщиною пшениці.

"Ной почав порати землю і насадив виноградник" (Бут 9, 20).

В описі голоду й спустошень, яких зазнала колись Юдея, пророк Йоіл перераховує сім найважливіших стародавніх культур. Між ними одразу ж після пшениці та ячменю він згадує виноград. Хліб і вино часто стоять поряд у біблійних текстах, як основа життя. Старий Ісаак благословляє свого сина Якова: "Дай же тобі, Боже, росу з неба й родючу землю. Та ще й пшениці й вина подостатком!" (Бут 27, 28).

Чому саме виноградові належало таке важливе місце в житті стародавніх народів? Бо вони не мали багатьох відомих нам фруктів та овочів. Не було культурних сортів груші, абрикосу, сливи та вишні. Вони не знали картоплі, кукурудзи, помідорів. Нічого їм не було відомо про каву й какао. Солодкі апельсини й мандарини з'явились у Європі лише через дві тисячі років після подій, описаних у біблійних книгах.

Солодощі виготовляли переважно з винограду. Його сушили на родзинки, а шар застиглого соку з ягід пізніх сортів заміняв сучасний шоколад. Давні сорти столового винограду не подібні до теперішніх – їхні ягоди бували завбільшки зі сливу. Згадаймо, як посланці Мойсея несли одне-єдине гроно з Ханаану...

Виноградники були показником розвитку держави, добробуту її народу. Особливо були шановані старі виноградні лози, що утворювали альтанки, де господарі відпочивали, приймали гостей. У книзі пророка Міхея вислів "сидіти під своїм виноградником і під своєю фігою" означає мир і спокій.

Найвищого заповітного звучання надає виноградові образне бачення Ісусом праці виноградаря, як справи духовного очищення і відродження: "Я – виноградина правдива, а Мій Отець – виноградар. Кожну в Мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує Він. А кожну, яка вроджує плід, Він очищує, аби ще більше плоду давала" (Ів 15, 1-2).

На береги Дністра, Бугу й Дніпра давні сорти винограду потрапили з грецьких міст Причорномор'я ще у 7 ст. перед Р.Х. Монахи України-Русі сприяли розвитку виноградарства, вирощуючи виноград у монастирських садах. Згодом виноградна лоза прижилася і у садибах селян, ставши звичайним явищем вже за козацьких часів: "Ой у саді, саді-винограді, стояв кінь вороний при наряді".

Пшеничний хліб є основним засобом людського життя: "Найкращою пшеницею Я його нагодував би" (Пс 81, 17), "Хліб, що скріплює серце людське" (Пс 104, 15). А про вино псалмопівець промовляє: "Вино, що серце людське звеселяє" (Пс 104, 15). Вино у св. Письмі, зокрема у Новому Завіті, є символом радості, яка буде продовжуватися в Царстві Небесному всю вічність: "Віднині я не буду більше пити з плоду винограду, доки не прийде Боже Царство" (Лк 22, 18).

Підготувала Віра АРІВ

(за матеріалом Андрія Топачевського "З Божого саду")

ЩО РОБИТИ, КОЛИ ХТОСЬ П'Є?

Багато хто з нас, близьких до алкоголіка людей, відчуває певну провину за те, що він п'є. Наші боязкі або відчайдушні зусилля вирішити проблеми, що виникають на ґрунті алкоголізму, тільки погіршують ситуацію.

Виникає враження, що яких би ми заходів не вживали, нам рідко коли вдається домогтися позитивного результату. І все-таки ми продовжуємо працювати.

Ми, хто живе з алкоголіком, зрозуміли, що ЦЕ ПОГАНО:

- Намагатися дбати про його зовнішній вигляд;
- Будити його, щоб він вчасно прийшов на роботу; дзвонити, щоб пояснити причину його відсутності;
- Приховувати його поведінку перед сусідами, родиною і друзями;
- Брати на себе всі домашні обов'язки;
- Шукати додаткові заробітки чи цілком забезпечувати родину;
- Оплачувати його рахунки;
- Лаяти за випивки на роботі;
- Звинувачувати у споюванні його друзів і колег по роботі;
- Продовжувати народжувати від нього дітей;
- Говорити йому неправду на його питання, де ми заробили гроші або скільки грошей у нас є в наявності;
- Почувати себе скривдженими, коли повноцінне життя йому набридало і він знову повертався до випивки;
- Лікувати без його згоди;
- Погрожувати покинути його, але погроз не виконувати;
- Шукати для нього щоразу нову роботу;
- Виливати спиртне в раковину в нього на очах;
- У відчаї опускати руки і переставати стежити за собою і будинком;
- Витягати його зі складних ситуацій, у які він потрапляв через пиятику;
- Ненавидіти його, а також його друзів та родину.

ГІРШЕ, коли ми:

- Вимагали, щоб він пішов геть з дому, а потім посилали дітей привести його додому;
- Самі йшли шукати або обдзвонювали всіх знайомих, розшукуючи його;
- Скаржилися, що він не любить нас, але заперечували, коли він звинувачував у цьому нас;
- Голосно обурювалися, що гроші витрачаються на алкоголь, а потім давали йому гроші чи самі купували спиртне;
- Заспокоювали і розраджували алкоголіка, коли він відчував себе винним у скоєному;
- Обманювали його, тому що він обманював нас;
- Дозволяли знову і знову бити себе;
- Били його. *(Продовження буде)*

За матеріалом центру "Дорога"

Зліт Радості, присвячений 8-й річниці діяльності
МІЖНАРОДНОГО РУХУ
АНОНІМНИХ АЛКОГОЛІКІВ У ЛЬВОВІ,
відбудеться 1-2 червня 2002 року за адресою:
м. Львів, вул. Пулюя, 20 (у приміщенні Технічного коледжу)

"В'ЯЗНЕМ БУВ Я І ВИ ВІДВІДАЛИ МЕНЕ"

Спонукані заохотою поділяти долю засуджених осіб, о.Володимир Коник, ЧСВВ та брати Львівського Святоонуфріївського монастиря отців Василіян намагаються щонеділі відвідати в'язнів у тюрмі по вул.Шевченка у Львові.

Цьогорічна Пасха була відзначена тут по-особливому. На сам Великдень вранці о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ відслужив у приміщенні тюрми св.Літургію та посвятив паски. З ним співслужив о.Володимир Коник, ЧСВВ, який також сповідав в'язнів. Гарно співали на Службі Божій брати Василіяни Полікарп, Ювеналій, Іпатій і Домінік. Було подаровано в'язням більше ста пасок, дві коробки яєць та інші великодні страви. На третій день свят о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ знову там відслужив Божественну Літургію, сповідав і охрестив одного з в'язнів.

Вміщаємо відгуки з-під пера самих в'язнів про значення релігії у їхньому житті.

Христос Воскрес!

Прийшов і до нас Воскреслий Христос, в установу виконання покарань, що знаходиться у м.Львові. Пройшли ті часи, коли комуністичний режим старався витравити із пам'яті народу саме почуття до Бога, а зокрема в ув'язненні жорстоко каралось бажання бодай почути про вічні і животворні цінності, що несе святе Євангеліє.

Духовна руїна дуже велика, вона неначе інфекція страшної хвороби заполонила всю нашу Україну. Незнання правд віри, нетерпимість, озлобленість, гордість, захланність, байдужість до проблем свого ближнього. Людина забула про Бога, вона сама намагається вирішити свої нагальні проблеми. Переважна більшість нас саме таких, що покладаємось на власні немічні фізичні і розумові можливості, забули, що все від Нього і через Нього... Як наслідок такого життя – безліч помилок, падінь, що призводять до різних особистих катастроф, безвіри, розчарувань, у тому числі й до позбавлення волі на різні терміни.

Вже шість років у Львівській виправній колонії №30 діє церква Покрову Матері Божої. Чимало є прикладів, коли в'язень навертався до правдивої віри і християнських чеснот. Це Анатолій Горб, Володимир Крупник, Василь Ухач, Віталій Костик. Вперше вони пішли до церкви задля цікавості, щоб "вбити час". Обстановка побожності, живі й переконливі слова священика зіграли свою вирішальну роль і ці чоловіки із закам'янілими серцями звернулись у молитві до Бога, щоб змінив їхнє життя.

Всі ми є блудні сини, всі ми потребуємо опіки, захисту і це ми знаходимо в Бога, у Його любові і всепрощенні. Яка радість на небесах, коли щире каяття і гаряча молитва лунає із серця колишнього розбійника, наркомана чи іншого зловмисника!

Великдень 2002 року напевне що був найсвітліший і найвеличніший у нашому житті. Бо він був свідомим і сприймався не тільки як традиційне дійство з торжественними Богослужіннями і смачними пасхальними стравами. Наші серця відкрились, воскресли для нового чоловіка, скинувши старого назавжди. Воскреєли разом із Господом нашим Ісусом Христом для життя вічного в Його Небесному Царстві.

Ми вдячні за ласки, що посилає нам Господь, істинний Бог наш. Наші щирі молитви линуть до Пресвятої Богородиці, щоб захоронила нас під своїм святим омофором і спасла від усякого зла і біди.

Вадим ПЕТРИК,
староста церкви Покрову Матері Божої

СИЛА ДОБРОГО ПРИКЛАДУ

"Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі" (Мт 5, 16)

У своєму житті Марта не зазнала розкошів цього світу. Однак вона завжди зберігала душевний спокій і ніколи не нарікала на свою долю. У Марти була сусідка Гафія, яка також була самотньою. Здавалося, одні й ті ж злидні їх обох гнітили, але якась ненависть опанувала Гафію. Марта була побожною і ніколи, чи то в неділю, чи в свято, не опускала Служби Божої. Гафія ж у неділю завжди порядкувала в хаті або працювала на городі і часто дорікала Марті за її побожність...

...Неділя. Був гарний літній день. Цієї неділі приймав св.Тайну Священства молодий прихожанин з їхньої парафії, який недавно закінчив священичі студії.

У храмі було багато людей. На такому величному богослуженні Марта була вперше. Привітання, проповіді, подяки і сама Служба Божа, яку відправляв нововисвячений священик, зворушували до глибини серця. Марта переживала разом з іншими людьми цю велику подію. Сповідь і св. Причастя охопили її душевною радістю.

По дорозі додому вона відмовляла вервицю за новоєрея. Молитва і спокій огортали її душу і вона вже не відчувала себе одинокою. Здавалося, що ангели, святі і Мати Божа супроводжують її.

Прийшовши додому, Марта зайнялася своїм господарством: видоїла корову, нагодувала курей. І тут жінка зауважила прикрість, яку зробила їй Гафія. Сусідка перекинула бур'яни зі свого городу через межу на город Марти. Цього вже Марта не сподівалася.

– А це що таке? Чи їй вже зовсім Бог розум відібрав? Сьогодні свята неділя, а вона ось що накоїла. Так і хоче, щоб я почала сварку. О ні, не діждеться. За неї потрібно молитися, – роздумувала вона.

На другий день Марта вирішила відвідати Гафію. Вранці взяла баночку свіжого молока і, увійшовши до хати сусідки, щиро привіталася. Гафія цього не чекала, а Марта почала розказувати про свої враження від святчень молодого священика. Своєю розповіддю вона немовби заохочувала Гафію відвідувати церкву. Гафія мовчала, її сумління було неспокійне.

Потім Марта пішла на свій город і до обіду виносила бур'яни. Гафія не виходила з хати, хоч все це бачила. Вона ніяк не могла зрозуміти спокою Марти.

– Ну і богомільна. Не хоче сваритися зі мною, ще й молоко принесла. Але хто знає, що в неї кипить у душі, – шептала Гафія...

...Минали дні. Марта кожен день працювала на своїй господарці і всюди старалася дати лад. Але як приходила неділя, то вона повністю присвячувала цей день Богові. Гафія ж у неділю завжди знаходила роботу. Тому

часто між ними виникали суперечки.

– Шість днів ми маємо змогу працювати, а сьомий віддаймо Богові, – застерігала Марта свою сусідку.

– А як Бога немає, то кому віддавати? – різко відповідала Гафія.

– Що ти говориш, та без Бога і кроку не зробиш. Не гріши лишень, Гафіє.

Марта розуміла, що суперечки тут не допоможуть. Потрібно Божої ласки, яку треба випросити в Бога молитвою...

...Одного разу Марта почула, як важко стогнала біля своєї хати Гафія.

– А це що з тобою? – запитала Марта, наблизившись до Гафії.

– З драбини упала і щось з рукою сталося, – відповіла крізь плач сусідка.

– Треба тобі їхати в лікарню. Я зараз сходжу до свого Василя. Він тебе завезе.

Через півгодини Марта зі своїм родичем відвезли Гафію до лікарні. Виявилося, що був вивих і тріщина в кісті руки. Лікарі наклали гіпс і строго наказали не рухати рукою. Тепер Гафія відчула свою безпорадність. Ввечері Марта приготувала вечерю, а потім довго ще сиділа біля сусідки. А Гафія вже потребувала присутності Марти, яка щодня відвідувала її. Одного разу Гафія запитала:

– Звідки в тебе стільки сили береться?

– Бог дає мені силу і тебе Він оздоровить, хоч ти в це і не віриш.

– Не говори так. Я шкодую, що тобі колись всякої всячини наговорювала. Я заздрила тобі за твій спокій, за те, що ти у всьому даєш собі раду, а найбільше за те, що ти ходиш щонеділі до церкви. Із цієї заздрості я й робила тобі прикрощі і тому, напевно, Бог мене покарав. Прошу тебе, пробач мені.

Гафія дивилася на свою руку і плакала. А Марта лагідно сказала:

– Я тобі завжди говорила, що Бог добрий і милосердний. Господь в особливий спосіб дав тобі терпіння, щоб ти краще зрозуміла свій гріх і покаялася. Ісус оздоровив паралітика, який тридцять вісім років хворів. Він сказав йому: "Оце ти видужав, тож не гріши більше, щоб щось гірше тобі не сталося". Тож ходімо в цю неділю до церкви. Приступиш до святої Сповіді і відчуєш полегшення на своїй душі, бо скинеш важкий тягар гріха.

Гафія дала згоду і в неділю вони разом пішли до церкви. Коли вона сповідалася, то Марта щиро молилася за її добру сповідь. Жінка бачила радість на очах Гафії, коли та відходила від священика. А сусідка підійшла до Марти і доторкнувшись до неї, тихенько сказала:

– Дякую.

Потім Гафія клякнула і щиро почала молитися перед образом Матері Божої. Сьогодні вона відчувала себе щасливою.

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
м.Золочів

Від редакції. *Нещодавно о.Мелетій переїхав до василіянського монастиря у Золочеві, де продовжує своє лікування. Просимо усіх молитися за видужання нашого постійного дописувача і члена редколегії.*

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (6)

(РУМУНІЯ)

До Другої світової війни сестер Василіянок у цій східноєвропейській країні не було. Перший дім заснувала с. Анна Фекете у 1946 році, а вже у 1948 році Греко-Католицька Церква у Румунії була заборонена і почалися переслідування з боку влади. У підпіллі сестри Василіянки не могли жити спільнотою, і кожна монахиня виконувала своє монаше служіння як могла.

Під час підпілля отці Єзуїти надавали духовну поміч сестрам Василіянкам у м.Ґерла. У 1970 році духовний провід сестер прийняли отці Василіяни. Відтоді кількість сестер ЧСВВ почала зростати. У ті часи настоятелькою була мати Іванна Бота, яка намагалася щомісяця зібрати сестер на спільну молитву. Після виходу з підпілля навесні 1989 року вперше монахинь відвідала з Рима головна настоятелька Христофора Малковська і офіційно прийняла їх до Василіянського Чину.

Перший монастир було посвячено у 1993 році у м.Клуж-Напока, який став матірним домом Провінції Непорочного Серця Марії. Монахині опікуються 54 дітьми у будинку-інтернаті. Нині румунські сестри Василіянки мають п'ять домів у чотирьох єпархіях. Крім згаданого першого дому у м.Клуж-Напока, другий дім знаходиться у м.Лугож, де сестри дбають за єпископську резиденцію, третій – в м.Ґерла, четвертий у м.Бая-Маре. Сестри Василіянки дбають за господарку у духовній семінарії у м.Ґерла. У Марамуреській єпархії сестри мають дім для реколекцій.

Також сестри Василіянки працюють у державних школах учителями релігії. Вони при церквах катехизують і готують дітей до першої Сповіді та урочистого св.Причастя. У березні цього року було утворено нову Провінційну управу у такому складі: провінційна настоятелька м.Маркела Емілія Рункан, ЧСВВ, а її дорадницями стали сестри Василіянки Валентина, Варвара, Даниїла і Тереза. У Провінції сьогодні є 50 сестер і три кандидатки.

м. Маркела Емілія Рункан, ЧСВВ

"НОВІТНІЙ АПОСТОЛ МОЛИТВИ"

Книга під такою назвою вийшла у видавництві "Покрова" і присвячена монашій дорозі та жертвенному священичому служінню вірним о.Антонія Масюка, ЧСВВ. Зі сторінок видання можна довідатися про великий авторитет цього ієромонаха Василіянського Чину як серед духовенства, так і мирян, а також про силу його молитви.

У травні 2002 року о.Антонієві виповнилося 85 років життя і 65 років монашого покликання. 19 травня у василіянській церкві св.Андрія у Львові подячну співану св.Літургію відслужив ювіляр о.Антоній Масюк, ЧСВВ. З ним співслужив парох храму о.Михайло Лучків, ЧСВВ та інші священики. Наприкінці Служби Божої вітальне слово виголосив Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ і подарував о.Антонію згадану книжку.

Редакція "Місіонаря" також долучається до щирих привітань і бажає о.Антонію Масюку, ЧСВВ Божого благословення і ревної праці у Божому винограднику!

МИ – ОДНА РОДИНА

(Закінчення. Початок у чч.10,11,12 за 2001 р.; у чч.2,4,5 за 2002 р.)

Закінчуємо друкувати лист-спогад к.Івanни Гнідець, СНДМ про свого рідного брата Михайла – бр.Костянтина Гнідця, ЧСВВ*.

Бр. Костянтин був веселим, любив пожартувати. Іншим разом, коли я вдруге була в нього, у Загребі, після пересадки йому мого кісткового мозку, то була присутньою, як складав вічні обіти на лікарняному ліжку. Це було на другий день після мого приїзду в Хорватію. Бр. Костянтин не був зовсім подібний на себе: волосся на голові майже все вилізло; хоч важив 55 кг, на лиці, від шиї, був дуже повний, вже добре не чув і постійно лежав у ліжку, бо ходити не мав сили, тому що майже нічого не їв; жив тільки на крапельниці, яку йому постійно давали, щоб підтримати його життя.

Він так виразно і впевнено прочитав формулку обітів з листочка, який йому дав о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, аж всі здивувалися, і поставив свій підпис. Я сиділа біля нього в лікарні майже місяць; часом не могла зрозуміти його самого і його тілесного болю. Він не хотів їсти, і я насилу старалася його нагодувати, хоч шлунок вже їжі не приймав, а я не могла його зрозуміти, бо ніколи не була хвора і не можу уявити, як то один день навіть можна пролежати в ліжку.

Та на душі у бр. Костянтина був мир. Згадався ще один випадок: коли я прийшла до нього, він спав; я собі сіла біля ліжка і читала. Коли він прокинувся, то привітався "Христос воскрес", хоч це вже був кінець червня і великодній час вже минув. Мені було трохи смішно... Тільки зараз зрозуміла я, що він у душі був з воскреслим Ісусом.

Коли я вже збиралася їхати додому, а він дізнався, що я поїду сама, то дуже переживав за мене і повчав; а ще продиктував листа додому, бо сам не мав сили писати. В тому листі просив усіх молитися за нього і не журитися; а якщо помре, – поховати у Крехові або в Жовкві, які дуже любив. Зараз шкодую, що поїхала додому, бо мала ще десять днів, можливих для перебування з ним (віза дозволяла!), але я цим чомусь не скористалася. Можливо, Божі плани щодо мене були іншими. Я довго запитувала себе: чому помер він, чому не я, Господи? А зараз трохи зрозуміла: він своєю смертю дав життя мені і багатьом з нас. Я вірю, що він вже в небі, і знаю, що молиться за мене, бо саме цього року збулося моє бажання вступити в монастир.

На світлині: похорон бр.Костянтина Гнідця, ЧСВВ у Крехові.

* Початок у чч. 4,5 за 2002 р.

Після смерті він снився мені кілька разів; це були веселі сни: завжди приходив у монашій одежі, і в нас було якесь святкування за столом. Звичайно, шкода, що його нема разом зі мною, але маю можливість згадувати його завжди, бо молюся на його вервиці, яку він отримав під час перших обітів.

Шкода, що цей скарб втрачений, але ні – не втрачений: він продовжує показувати нам дорогу в майбутнє з Богом.

А ще мама його однокласниці розказувала, що їй снився бр. Костянтин, як його везуть на цвинтар хоронити, а вона йде навпроти; брат підводиться і каже, щоб вона не плакала, а вірила, і її нога буде здорова (а в неї вся нога була посиніла, не знаю, з якої причини; лікарі казали, що треба ампутувати). Тоді на другий день, після цього сну вона була на Службі Божій, і через кілька днів нога стала здоровою. Ось такі чудеса.

Щиро дякую, отче, що захотіли мене вислухати. Зараз зрозуміла, як мало я знаю про свого брата, і чому ціниться скарб лише тоді, коли його втрачаєш. Вибачте, прошу, якщо щось не так написала.

к. Іванна ГНІДЕЦЬ, СНДМ
м. Червоноград-Жовква

Продовжуємо друкувати "Історії покликань" (мова оригіналу збережена).

Історія покликання №20

Своє покликання до служіння Ісусові я відчув понад два роки тому. Сталося це раптово, внаслідок сімейних обставин – померла моя мама. Все моє життя змінилось, хоч до того часу я був хрещений, відвідував Службу Божу, приступав до св. Причастя. Але важке горе вплинуло на мене сильніше, ніж гадала вся родина. Уві сні мені являвся сам Ісус, який кликав мене за Собою. Я був сильно стурбований цими явліннями, і перший час все скривав. Але під час св. Сповіді розповів усе своєму священикові, який направив мене до настоятеля чоловічого монастиря ЧСВВ о.Йосифа Холода. Дякуючи опіці Діви Марії, якій я щиро молився, відчув, що потрібний для служби святій Церкві.

Історія покликання №21

В дитинстві кожна людина мріє стати: шофером, вчителем, лікарем, або здобути якусь іншу професію. Так було і в мене. Були мрії стати вчителем, столяром. Але коли закінчив восьмирічну школу, то побачив, що то все не для мене. В 1993 році Бог удостоїв мене Свого покликання йти за Ним і служити лише Йому одному. Спочатку були вагання, але потім все ж таки голос з серця переміг. Тоді я зрозумів, що світське життя не для мене, а треба шукати щось іншого. Я частіше почав задумуватися, а що буде далі? І ось тепер, з Божої волі, я починаю здійснювати те, чого від нас всіх хоче Господь. А Він хоче, щоб ми жили по заповідям і всі спаслися.

Подав о. Василь МЕЙДРУНЬ, ЧСВВ,
магістр Крехівського монастиря

ДО 120-РІЧЧЯ ДОБРОМИЛЬСЬКОЇ РЕФОРМИ ГАЛИЦЬКОЇ ПРОВІНЦІЇ ЧСВВ

На світлині: о.Платонід Філяс, ЧСВВ.

У червні цього року минає 120 років від початку проведення реформи Чину св.Василія Великого (1882–1904), яка увійшла в історію української Церкви під назвою "Добромильська реформа".

Будь-яка реформа у суспільному чи церковному житті має свої передумови. Тому важливі зміни, які відбулися наприкінці 19 ст. у Галицькій Провінції отців Василіян, не були чимось надзвичайним, а радше вимогою і необхідністю тієї доби. Галичина перебувала у складі Австро-Угорської імперії. Зі вступленням на трон молодого Франца-Йосифа всі монаші чини почали думати про кращу внутрішню реорганізацію. До 1882 року Провінція отців Василіян (та й усе наше галицьке духовенство) перебувала у сумному стані – дуже мало покликань, невпорядковане духовне життя, жодних місій чи реколекцій для народу. Ініціатором підготовки реформи став о.Климентій Сарницький, ЧСВВ, тодішній протоігумен.

Апостольський престіл в особі папи Лева XIII виклав у листі *"Singulare Praesidium"* власне бачення внутрішньої реорганізації Провінції отців Василіян. Основна ідея полягала в тому, щоб реформу Василіянського Чину здійснили монахи Товариства Ісусового (більш відомі як Єзуїти). Також у листі містився загальний нарис майбутніх Конституцій ЧСВВ.

Перші повідомлення про майбутню реформу Чину викликали велику хвилю протестів серед частини галицького духовенства, інтелігенції та на сторінках авторитетних часописів "Діло" та "Пролом". Основним аргументом проти реформи були побоювання, що вона призведе до т.зв. латинізації української Церкви і народу. Митрополит Йосиф Сембратович оприлюднив пастирський лист на захист реформи, чим трохи згладив негативне проти неї налаштування.

Добромильська реформа розпочалася **15 червня 1882 року** переданням Добромильського василіянського монастиря св. Онуфрія з Галицької Провінції монахам Єзуїтам, полякам за національністю. Цей монастир став основним центром реформи. Монахи Товариства Ісусового спілкувалися українською мовою, навчали монахів Василіян любити рідну Церкву і східний обряд. Це визнав навіть Іван Франко, який раніше виступав проти реформи.

Отці Єзуїти відновили виховання і навчання молодих монахів, скеровували здібніших на студії богослов'я за кордон. Протягом 1894–1901 років до отців Василіян Добромильської реформи долучалися такі василіянські монастирі: Лаврів (св.Онуфрія), Львів (св.Онуфрія), Кристинопіль (св.Юрія), Жовква (Різдва Христового), Крехів (св.Миколая), Бучач (Чесного Хреста), Улашківці (св. Івана Хрестителя), Дрогобич (Пресвятої Трійці) та ін.

Першим висвяченим священиком із т.зв. зреформованих монахів Василіян став Юліан Дацій, засновник Згромадження сестер Мироносиць. Одним із перших став і майбутній Митрополит – о.Андрей Шептицький, ЧСВВ.

У 1889 році сім молодих священиків ЧСВВ провели першу місію у народі. Загалом до 1905 року молоді отці Василіяни дали понад 200 народних місій і стільки ж реколекцій для духовенства та інтелігенції.

Одним із найбільших плодів реформи стало заснування Згромадження сестер Служебниць НДМ у с.Жужелі о.Єремією Ломницьким, ЧСВВ у 1892 році. Також зреформовані монахи Василіяни здійснили обнову сестер Василіянок; декілька священиків поїхало до Канади і Бразилії на місійну працю; у 1895 році заснували друкарню у Жовкві, а в 1897 році почали видавати "Місіонар". 1904 року вони перейняли провід Папської колегії св.Йосафата у Римі.

18 квітня 1904 року Апостольський престіл передав управу Галицької Провінції ЧСВВ самим ієромонахам Василіянам. Протоігуменом було призначено о.Платоніда Філяса, ЧСВВ, який тоді перебував на місіях в Канаді. У листах до отців Єзуїтів він висловив подяку за їхні нелегкі 22 роки праці для добра нашої Церкви і Василіянського Чину. На знак вдячності одному із заслужених реформаторів – о.Ґ.Щепковському, Товариства Ісусового, – поставлено у Добромильській церкві пропам'ятний монумент.

Підготував Ігор СКЛЕНАР
За працею "Нарис історії Василіянського Чину св.Йосафата"
(Рим, 1992)

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ МОНАСТИР

Монастир Христа Царя у м. Івано-Франківську (колись Станіславів) засновано 1935 року. Фундатором монастиря став бл.священномученик Григорій Хомишин.

Новозаснований монастир прославився великою і плідною діяльністю талановитих та жертвенних отців Василіян. Слід сказати, що отці ЧСВВ допомагали бл. єпископові Григорію Хомишину у проводі Станіславівської духовної семінарії і до заснування монастиря. Були це отці Василіяни Єремія Ломницький, ректор, і о. Ізидор Луб, духівник семінарії. Отець Григорій Балагурак, ЧСВВ був останнім ігуменом до ліквідації монастиря і генеральним вікарієм Станіславівської єпархії (його було заслано на Сибір, де він і помер). Деякий час професорами семінарії були отці Василіяни Теодозій Галущинський і бл. священномученик Йосафат Коциловський, який викладав там до іменування його Перемиським єпископом.

Після виходу з підпілля отцям Василіянам було повернено у зруйнованому стані храм і монастир Христа Царя, до якого комуністи добудували театр ім. Горького. Першим настоятелем відновленого монастиря було призначено о.Йосифа Холода, ЧСВВ, який добудував і розширив монастир. Теперішній ігумен о. Володимир Пальчинський, ЧСВВ закінчує ремонт монастиря і храму.

На даний час в Івано-Франківському монастирі проживають п'ять отців і п'ять братів, три з яких навчаються в Івано-Франківській теологічній академії на богословсько-катехитичному факультеті. Отці Василіяни надають духовний провід сестрам Василіянкам, Служебницям і Мироносицям.

У приміщенні Івано-Франківського монастиря має свій осередок Місійне згромадження свв. апостолів слов'ян Кирила й Методія. При монастирі ведеться праця з молоддю, проводяться біблійні читання, діють два хори, а також Апостольство молитви і Товариство доброї смерті. Отці Василіяни беруть активну участь у релігійних заходах міста і надають духовну обслугу в різних навчальних закладах.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

НАШ НАРОД НАВІКИ ТВІЙ

(На мелодію пісні "Наче повний голос дзвону...")

Як весняна повінь дзвону
З ясним сонцем на чолі,
Лине пісня аж до трону
Бога неба і землі.

Приспів:
Твоє Серце, Спасе мій,
Величає весь наш край.
Наш народ навіки Твій,
Нас усіх благословляй!

Хай почують всі народи
України дружній спів,
Хай забудуться незгоди,
Час любові вже наспів.

Приспів

Прапор Серця – вгору сміло!
Ми за нього станем в бій,
Покладемо душу й тіло
На жертовник, Боже, Твій.

Приспів

В вірі будемо стояти,
Як навчали нас батьки,
Боже Серце величати
З небесами – на віки!

Приспів

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ

Серце Христове! Ти для нас потіхи
і ласк обильних вічним джерелом!
Вітай між нами і під рідні стріхи
внеси нам світло, спокій і добро!

Серце Христове! Ми тобі на власність
свої серця приносимо як дар!
Веди крізь терня вище все у ясність...
а легким стане ввесь життя тягар...

Серце Христове! Ти серця холодні
огрій і покріпи на труд і чин, –
О, заверни нас з берегів безодні,
нехай до Бога верне блудний син...

Серце Христове, джерело любові!
Ти за людей дало життя і кров.
Помилуй нас, здійми важкі закови,
прийми народ під Свій святий покров...

Уляна КРАВЧЕНКО

ДРУГИЙ МОЛОДІЖНИЙ ФЕСТИВАЛЬ "РЕЛІГІЙНА ПІСНЯ – 2002"

відбудеться 9-11 серпня 2002 року при Крехівському монастирі отців Василіян під девізом: "До Христа... З вірою, надією, любов'ю".

До участі запрошуються всі молодіжні релігійні організації України: Марійські дружини, Апостольства молитви, церковні братства.

Конкурсні умови фестивалю:

І. Конкурс пісні. Кожна група представляє три пісні. Конкурс проводиться у трьох вікових категоріях: перша пісня – сольне виконання (віком до 12 років), друга пісня – сольне виконання (від 13 до 16 років), третя – ансамблеве виконання (віком до 25 років).

Тематика пісень: прослава Пресвятої Трійці (пісні до Бога Отця, Ісуса Христа і Святого Духа); пісні на прославу Пречистої Діви Марії; довільна релігійна тематика з врахуванням девізу фестивалю.

ІІ. Конкурс емблем. Кожна група повинна представити емблему відповідно до девізу фестивалю, а кожний учасник – нагрудну емблему із вказанням імені учасника та назви організації.

Переможців фестивалю чекають нагороди!

Всіх бажаючих просимо зголоситися до 10 липня 2002 року.

Організаційний комітет: **о.Тома Кушка, ЧСВВ**, ігумен Крехівського монастиря, або **бр.Миколай Теглівець, ЧСВВ** (80352, с.Крехів, Жовківський р-н, Львівська обл.; тел.: (03252) 57-446, 22-137); **бр.Херувим Лісовський, ЧСВВ** (e-mail: cheruvym-osbm@ukr.net); **Тарас Дуткевич**, Марійська дружина молоді (дом.тел.: 52-33-55; e-mail: tarasd2002@ukr.net).

Детальнішу інформацію можна почерпнути з інтернет-сторінки: htpp://www.festyval-osbm.lviv.ua.

Спонсори, відгукніться!

Оргкомітет фестивалю

ВЕЛИКОДНІ ЗВИЧАЇ У ЖОВКВІ

У Жовківській середній школі №1 з нагоди Великодня було організовано виставку писанок, рефератів та творчих робіт про великодні звичаї, історію писанок тощо. У святі взяли участь ігумен Жовківського монастиря о.Марко Максимів, ЧСВВ та брати-новики Крехівського монастиря.

Учні 5 А класу виконали театралізоване дійство "У великодньому кошику", а брати Василіяни марійськими піснями вшанували Пресвяту Богородицю. Зворушливим було закінчення свята: усі учасники стали у коло і заспівали "Христос воскрес!".

Ольга КРАК

ДВА РІЗНІ ГОЛОСИ

Вийшовши з церкви, пані Галя, гарна русява жінка, мило привіталася зі своєю новою сусідкою, пані Вірою, і зворушливо заговорила:

– З перших днів, як тільки ви переїхали жити в наш будинок, не можу намилуватися вашими дітьми. І Олюся, і Ромчик такі милі, уважні, ввічливі, а в церкві стоять рівно, як дві ясні свічечки. Не те, що мій вертлявий Андрійко: він і хвилини спокійно не встоїть. Бачили? Тільки ми вийшли з церкви, вирвався мені з рук і побіг до дідуся. Мабуть, ніколи не стане таким серйозним, як ваш Ромчик.

На ті слова пані Віра усміхнулася:

– Хочете знати, то ваш Андрійко – просто ангелятко в порівнянні з моїм Ромчиком, коли він мав, як ваш тепер, п'ять рочків. О, то був живий вогонь, до того ж впертий, войовничий!

– Невже? У це тепер просто важко повірити. І Олюся була такою?

– О ні, Олюся була зовсім іншою. То було наше маленьке сонечко, завжди лагідна, усміхнена. На світ дивилася зачарованими очима, як на казку, без якої ніколи не засинала. Гарно малювала, танцювала, співала. Біля неї був завжди порядок і чистота.

Ромчик, в противагу старшій сестричці, не любив ні малювати, ні співати, ні танцювати, правда, книжки теж любив. А про якийсь порядок біля нього не могло бути й мови: як вітер розмітав на підлозі все військо, машинки, літаки, які його устами кричали, гуділи і торохкотали. А впертим був, як ослик. Просиш його: не роби цього, не йди туди, а він обернеться і за своє, ні прохання, ні погрози не допомагали.

Пригадую, якось в Славську я взяла малих і йдемо на річку. Ромчик іде зі мною, роздивляється навкруги, щось під носом собі гомонить, підстрибує. Дитина як дитина і раптом ніби його якась муха вкусила: "Не хочу на річку, хочу на ту високу гору", – і показує в протилежний бік.

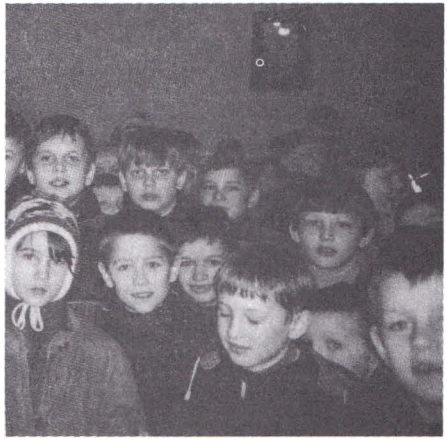

– Ми з Олюсею переконуємо його, що підемо туди після річки, будемо бадьоріші, просимо, не допомагає. Взяла я його на руки, кричить, пручається.

"Все, – сказала я, – ми йдемо, а ти як хочеш, то сиди тут хоч до ночі". Взяла Олюсю за руку і почала спускатися до річки.

– І він тоді побіг за вами? – запитала пані Галя.

– Ні, не побіг, сидів, аж поки ми не повернулися з річки. Сидів і так кричав, аж захрип. Правда, ми довго на річці не були, та все ж якоїсь півгодини пройшло. Підходимо, голову опустив, але вже не кричить, тільки схлипує і на нас не дивиться.

Олюся пройшла мимо нього, ніби не помітила його, і я подібно проходжу. Та коли я вже його минала, схопився обома руками за мою торбинку. Я взяла його на руки і, ніби нічого не було, мовчки притулила до грудей. Ромчик, ще зрідка схлипуючи, обняв мене за шию. Коли я вже піднялася з ним на гору, тихо спитала: "Тепер скажи мені на вушко, чому ти не пішов з нами? Вода в річці така приємна, тепла і ти любиш купатися. Чому?".

"Не знаю", – відповів Ромчик.

"А я скажу чому: тобі на ліве плече вискочив бісик і сказав, щоб ти мене не слухав. Він хотів тебе зі мною посварити, та не вийшло, бо я тебе дуже люблю і ти любиш мене, чи я помиляюся?".

Ромчик притулився до моєї щоки і поцілував.

"А тепер чорний бісик вже втік?" – і глянув на своє ліве плече.

"Втік".

"А звідки ти, мамусю, знаєш, що він там був?".

"Бо нечемним бути вчить злий дух – той чорний бісик, якого Бог за непослух прогнав з раю. Добро робити вчить ангел Хоронитель. Усе життя до нас говорять ці два різні голоси. Хочеш бути доброю дитиною – слухай свого ангелика".

– Я часто розповідала дітям про рай і пекло, про те, що добрих людей очікує нагорода, а лихих – кара, про те, що кожен наш вчинок записується в книгу життя, бо Бог все бачить і знає. Ці питання дуже цікавили дітей. Вони почали прислухатися до тих різних голосів і розповідали, як борються з тим поганим бісиком. Ромчик навіть показував, як він його скидає зі свого плеча і топче.

"А дорослі теж чують ці два голоси?" – якось спитав мене.

"Чують".

– І я розповіла йому, що тоді, коли підніма лася стежкою до нього, злий голос говорив мені, що повинна за впертість його строго покарати, а добрий порадив пожаліти дитину, пояснити, що з ним відбувається і чому. Я тоді послухала голос ангела і Ромчик теж почав його розуміти та слухати. Треба бути сильним і самому боротися зі злом.

Це довга праця, яка вимагає великої терпеливості, віри і любові. Тепер мої діти входять у Божий храм з відкритим серцем і тут утверджують свою віру.

– О дорога моя, ви розвіяли мої сумніви, побоювання і вселили в моє серце надію, що мій Андрійчик буде чемною дитиною. Я безмірно вам вдячна, – сказала при прощанні пані Галя і тепло усміхнулася сусідці.

Анна КАНИЧ

ВІН БУВ ПРАВДИВИМ ПАСТИРЕМ СВОГО СТАДА

9 травня 2002 року на 55-му році життя та 25-му році священичого служіння помер о.Михайло Федорів, парох храму свв. Ольги та Єлизавети у Львові.

Він народився 22 липня 1947 року у м.Ходорів на Львівщині.

Після закінчення середньої школи вступив до Львівського культосвітнього училища, де познайомився зі сестрами Василіянками, які в цьому закладі працювали техпрацівницями. Неодноразово молодий студент відвідував сестер монахинь на вул. Ольги Кобилянської, що у Львові, спілкувався зі священиками підпільної УГКЦ. Спільні молитви, бесіди відкривали перед юнаком обрії тих реалій, в яких опинилася Церква-мучениця. Ставши дипломованим диригентом, Михайло повернувся до Ходорова.

Завдяки сестрам Василіянкам майбутній душпастир познайомився з митрополитом Володимиром Стернюком, якому через деякий час звірився у своєму бажанні стати священиком. Але з дитячих років він мріяв душпастирювати легально. Митрополит порадив йому вступити до Ленінградської духовної семінарії.

Після закінчення семінарії Михайло отримав ієрейські свячення 2 січня 1977 року з рук православного владики Кирила Гундяєва. Молодий священик не міг приховати перед святителем своєї національності, бажання служити тій Церкві, з якою в часи його народження жорстоко розправилися більшовики. Швидко відпала пропозиція архиєреїв залишитись галичанинові сотрудником Спасо-Преображенського собору у Ленінграді.

За 25 літ свого священства довелося о.Михайлові не лише радіти, але й сумувати, втрачати й розчаровуватись. Та все ж молитва, сильна віра в Боже провидіння піднімали його на дусі. Душпастирював священик у селах Львівщини, будував храми, вселяв мир і злагоду в людських душах. Навчався у підпільній семінарії УГКЦ. Отець Михайло був серед тих, хто ревно боровся за відродження катакомбної УГКЦ. У 1991 році за благословенням Блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського був призначений парохом храму свв.Ольги та Єлизавети, що на вул. Привокзальній у Львові, а у 1997 році отримав сан митрофорного протопресвітера. Ця церква десять літ тому була суцільною руїною. До відновлення святині прилучилися завдяки зусиллям пароха о.Михайла Федоріва викладачі та студенти Львівської академії мистецтв, які мистецьки оздобили інтер'єр храму. Нині громада на вул. Привокзальній – одна з найчисленніших у Львові.

Похорон о.Михайла Федоріва відбувся 11 травня. Попрощалися з ним тисячі людей ще у храмі, де він лежав. Віддали останню шану Блаженніший кардинал Любомир Гузар та міський голова Львова Любомир Буняк. Заупокійну св.Літургію очолив владика-емерит з Івано-Франківська Софрон Дмитерко, ЧСВВ у співслужінні 77 священиків. Від церкви до Личаківського цвинтаря пролягла остання дорога цього жертвенного священика. Тут понолудні за великого здвигу народу він був похований.

Вічна йому пам'ять!

Володимир ГРОМИК

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 27.05.2002
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 161
Наміри Апостольства молитви
на червень 162
Наміри Апостольства молитви
на липень 164
К'яра Любіх
"Слово життя" 165
Віра Арів
Воскреслий Христос на землі 167
Ігор Скленар
Посвячено василіянський храм у Києві 168
Ольга Крак
Христос – світло світу 169
Золотий ювілей священства
Кир Стефана Сулика 171
"Ода пошани і вдячності" 172
Нова каплиця у Львові 173
Нові дієцезії і нові єпископи
Римо-Католицької Церкви в Україні 174
"Релігійна свобода в Росії у серйозній
небезпеці" 174
На місіях у Лісковичах 175
Віра Арів
Витоки хліба і вина 176
Що робити, коли хтось п'є? 178
Вадим Петрик
"В'язнем був Я і ви відвідали Мене" 179
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Сила доброго прикладу 180
м.Маркела Емілія Рункан, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні:
сестри Василіянки (6) 182
"Новітній апостол молитви" 182
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 183
Ігор Скленар
До 120-річчя Добромильської реформи
Галицької Провінції ЧСВВ 185
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Івано-Франківський монастир 186
Поетична сторінка 187
Другий молодіжний фестиваль
"Релігійна пісня – 2002" 188
Ольга Крак
Великодні звичаї у Жовкві 188
Анна Канич
Два різні голоси 189
Володимир Громик
Він був правдивим пастирем свого стада 191

На обкладинці: храм Христа Царя Івано-Франківського василіянського монастиря.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЗАГАДКА "СВЯТИЙ АНТОНІЙ"

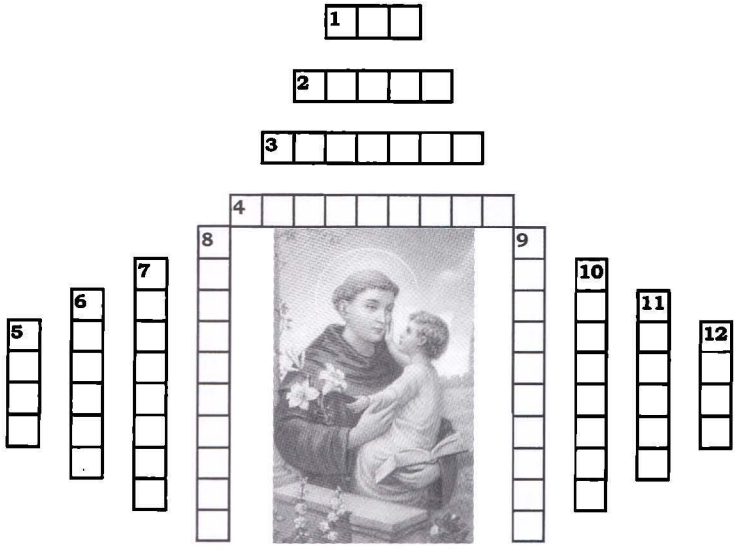

1. Найдосконаліша духовна істота, що є Творцем неба і землі, найвищим Суддею і Паном кожного створіння.
2. Місто на Західній Україні, у якому з великою пошаною почитають св. Антонія Падевського.
3. Розмова з Богом, до якої з великою побожністю і любов'ю ставився св. Антоній.
4. "Потішить, поможе, в потребах шле дарунок, і в кожному нещасті спішить на ..." (Із пісні "Квітка св. Антонію Падевському").
5. "Утихає ... і дияволи втікають, умерлі наново до життя вертають" (Із пісні "Квітка св. Антонію Падевському").
6. Одна із чеснот, притаманна св. Антонію.
7. Хрещене ім'я св.Антонія.
8. Наука, яку вивчав св. Антоній у м. Коібрія.
9. Країна, у якій народився святий.
10. Ім'я святого, який іменував св. Антонія професором теології для братів у Болоньї.
11. Континент у Східній півкулі, де проводив місії святий.
12. "Витай між нами, Антонію, ти ... і слава є для нас. Ти наша мудрість і розрада, ти шлеш нам ласки в кожний час" (Із пісні "Витай між нами").

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на кросворд "Великодній кошик", опублікований у ч.5 за 2002 рік:

По горизонталі: 4.Радіо. 5.Петро. 7.Етика. 8.Галилея. 10.Кров. 11.Камінь. 12.Ранок.

По вертикалі: 1.Процесії. 2.Містерія. 3.Земленька. 6.Яків. 9.Лазар.

З Богослужень на празник Зіслання Святого Духа

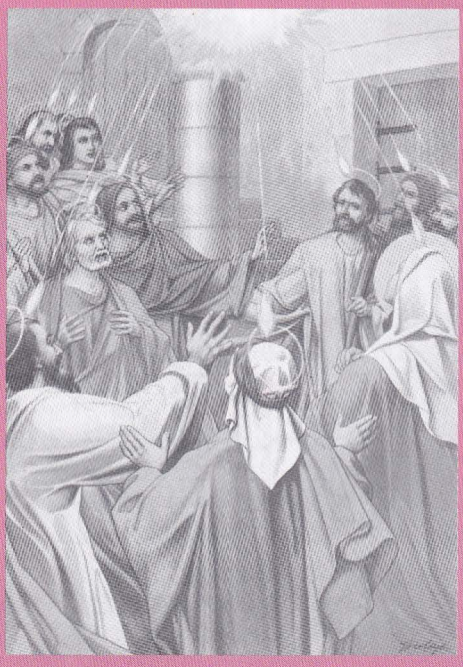

У суботу на Вечірні

П'ятидесятницю святкуємо і прихід Духа, здійснення обітниці і сповнення надії. Яке ж це велике і святе таїнство! Тому й кличемо до тебе: Творче всіх, Господи, – слава тобі!

Коли Духа свого послав ти, Господи, зібраним апостолам, тоді сини єврейські, бачивши це, жахнулися вельми, бо почули, що вони говорили різними чужими мовами, як Дух їм підказував; бувши невіжами, стали мудрецями і привели народи до віри, Божі речі проповідуючи. Тому й ми тобі співаємо: Ти на землі з'явився і спас нас від омани. Господи, – слава тобі!

В давнину через горде й зухвале стовпотворіння Господь помішав мови, а тепер у різноманітності мов дав пізнати свою славу. Там Бог засудив нечестивців за прогріх, а тут Христос Духом просвічує рибалок. Тоді різномовність була на покарання, а нині відновлено співзвучність мов на спасіння душ наших.

У неділю на Утрені

Посвятковий і останній відзначуємо з вірою празник, тобто П'ятидесятницю – сповнення даної обітниці й рішення. У ньому бо зійшов на землю вогонь Утішителя у вигляді вогняних язиків, просвітив учнів і появив їх знавцями небесних таємниць; прийшло світло Утішителя і світ просвітило.

Джерело Духа зійшло на землю і, розлившись, зросило духовно вогняними річками, просвічуючи й освіжуючи апостолів; з хмари упав на них вогняний дощ, який їх освітив і освіжив. Через них і ми, вогнем і водою, прийняли благодать, бо прийшло світло Утішителя і світ просвітило.

Дух святий завжди дійсно був і є, і буде. Не має він ні початку, ні кінця, але завжди з Отцем і Сином з'єднаний і одноістотний. Він – Життя і життя творець, він – Світло і світла податель, сама Доброта і Джерело доброти. Через Нього Отець пізнається і Син прославляється, і всі пізнають єдину силу, єдине почитання, єдине поклоніння Святої Трійці.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990